

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **Y. P.**,
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika,
t. č. bytem H., N. K. 5/269,
zastoupeného Mgr. Michalem Stachem, advokátem sídlem 377 01
Jindřichův Hradec, Na Hradbách 56

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2018 č. j. OAM-243/ZA-ZA11-ZA17-2018, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž namítal obecně, že žalovaný nezjistil a nezhodnotil stav věci, chybně vyložil předložené důkazy, což vedlo k nesprávnému rozhodnutí ve věci. Poznamenal, že již v řízení před správním orgánem uvedl, že nedokáže snášet ázerbájdžánský režim, který jej v průběhu posledních let obtěžuje, kvůli kterému se pokoušel opustit Ázerbájdžán, a to přes Gruzii, Turecko, Českou republiku až do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu. Ázerbájdžánský režim jej dostával neustále pod tlak, a to z politických důvodů, neboť sympatizuje od roku 2013 s politickou stranou AXCP. Právě komentáře prostřednictvím sociální sítě facebook, které publikoval, se nelíbily ázerbájdžánským úřadům. Dále uvedl, že byl v minulosti vyhodnocen jako nestabilní pro výkon vojenské služby. Proto se musel z vojenské služby každé 3 roky vyplácet, což rovněž uvedl již v průběhu správního řízení. Z těchto důvodů požádal o poskytnutí azylu v České republice. Žalobce shrnul, že v minulosti měl několik problémů, které osvědčují důvodnost podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany: je pronásledován ázerbájdžánskými orgány ve své vlasti kvůli sympatizování s politickou stranou AXCP, kvůli komentářům na blogu O. T., kvůli problémům s policií, kvůli zdravotnímu stavu, pro který byl uznán neschopný vojenské služby. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v případě návratu do vlasti mu bude hrozit vážné nebezpečí, a to nejen z výše uvedených důvodů, ale také proto, že v různých státech žádal o poskytnutí mezinárodní ochrany. Dodal, že vojenský průkaz, který měl správnímu orgánu předložit, nemá v držení, zůstal doma v Ázerbájdžánu a pokouší se o jeho zaslání do České republiky.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že zjistil dostatečně stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Poznamenal, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu podruhé. Předchozí řízení bylo zastaveno a žaloba podaná ke Krajskému soudu v Ostravě proti rozhodnutí ze dne 11. 9. 2017 byla rozsudkem č. j. 63 Az 21/2017-40 zamítnuta. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti označil za důvod podání žádosti skutečnost, že na facebooku podporoval jistého bloggera, který kritizoval poměry v zemi, pročež se dostal do problémů s policií. Jiné problémy ke své osobě nezmínil. Řízení bylo zastaveno pro svévolný odchod žadatele z Pobytového střediska v Havířově. V průběhu správního řízení o v pořadí druhé

žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo objasněno, že tvrzeným důvodem jsou problémy stran vyjadřování žalobce na sociální síti facebook a úplatkářství spojené s jeho zproštění výkonu základní vojenské služby. Pokud jde o námitku, že žalobce psal komentáře na blog či facebook, nelze takto nahodilé reagování považovat za uplatňování politických práv a svobod významného charakteru. Žalovaný odkázal na stranu 3 napadeného rozhodnutí, kde se touto okolností podrobně zabýval. Co se týče námítky ohledně zdravotního stavu, pro který žalobce nemůže nastoupit vojenskou službu, žalovaný odkázal na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde se dopodrobna zabýval touto námitkou. Žalovaný setrval na svém závěru, že žalobce v žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. K námitce žalobce, že se obává postihu (nebezpečí) ze strany orgánů země původu pro podání azylové žádosti v různých státech, žalovaný uvedl, že s touto námitkou nesouhlasí, neboť z tohoto důvodu mu rozhodně žádné nebezpečí nehrozí s poukazem na to, že nejen státní orgány České republiky, ani orgány dalších zemí, kde žalobce žádal o mezinárodní ochranu, nesdělují informace jakkoli se vztahující k osobě žadatele či k jím podané žádosti údajným původcům pronásledování. Námitka je tedy nedůvodná.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 13. 3. 2018. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v údajích k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že je státním občanem Ázerbájdžánské republiky, vyznává šíitský islám, nikdy nebyl členem žádné politické strany. Od roku 2013 sympatizuje se stranou AXCP. Je svobodný a bezdětný. Vlast opustil 14. 11. 2016, cestoval do Gruzie, odtud letecky přes Istanbul do Prahy a z Prahy pokračoval do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu. Do České republiky byl transferován v rámci Dublinského řízení. Na základě bezvízového styku v minulosti navštívil Írán, Gruzii a Turecko. O mezinárodní ochranu žádal již v Německu v roce 2016 a v České republice v roce 2017. Zdravotně je v pořádku. K důvodům, které ho vedou k podání žádosti o mezinárodní ochranu, sdělil, že psal na facebook komentáře, které se nelíbily správním orgánům jeho vlasti. Dostal se pak pod tlak a vlast opustil. Dalším důvodem je skutečnost, že byl v minulosti vyhodnocen jako psychicky nestabilní pro výkon vojenské služby, a tak se musel každé tři roky „vyplácet“. Peníze odváděl vojenské správě. O odvodu peněz nemá žádné oficiální dokumenty. Sdělil, že se zřejmě bude jednat o nelegální transakce, které vojenské správě poskytoval. Ze strachu ale platil, aby nebyl umístěn do léčebny. O alternativních možnostech vykonat vojenskou službu neví. Přestěhováním do jiné části země by se jeho problémy nevyřešily. V případě návratu se bojí uvěznění. Na dotaz správního orgánu, proč se nyní označuje za sympatizanta politické strany AXCP, když v minulém řízení nic takového neuváděl, žalobce odpověděl, že byl předtím asi špatně pochopen. Závěrem sdělil, že si dobře nerozuměl s tlumočnicí.

Pohovor si nepřál zpětně přeložit za účelem kontroly a ke svému tvrzení nic nedoložil.

6. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu. Žalovaný konkrétně vycházel z Výroční zprávy Human Rights Watch – Ázerbájdžán ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International – Ázerbájdžán ze dne 22. 2. 2018, Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2018 – Ázerbájdžán, leden 2018.
7. Žalovaný dále vycházel ze zjištění z řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vedeného pod č. j. OAM-579/ZA-ZA11-2017, přičemž řízení bylo zastaveno pro svévolný odchod žalobce z Pobytového střediska v Havířově. V první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce hovořil o podpoře blogera na sociální síti facebook, který kritizoval poměry ve vlasti. Zmínil se také o konfliktu s policií, který měl v zaměstnání.
8. Ze správního spisu se podává, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití, případně uvést jakékoliv nové skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz při posouzení jeho žádosti. Žalobce této možnosti využil a uvedl, že se se zprávami nechce seznámit, situaci v Ázerbájdžánu zná, zprávy pro něho nejsou dostatečně podrobné. Doložil naskenovanou část vojenského pasu, který prokazuje, že je mentálně nezpůsobilý vojenské služby a zavázal se zaslat ve lhůtě 10 dnů originál tohoto pasu. Správní orgán mu stanovil lhůtu 10 dnů. Dále žalobce uvedl, že od 18 let hradí peníze, aby nemusel na vojenskou službu a že po odjezdu z vlasti už byl jeho otec dotazován, kde se nachází. Peníze, které hradil, aby nemusel nastoupit na vojenskou službu, byly úplatkem. Uvedl dále, že jeho bratranec odešel do Evropy, on se jej rozhodl následovat. Nové okolnosti v jeho případě nenastaly. Tvrdil také, že se jednou vyjádřil nevhodně na internetu a od té doby jej zastavovali na ulici lidé, které neznal, a ptali se jej na zvláštní věci. Žalobce následně požádal správní orgán o lhůtu dalších 10 dnů pro doložení vojenského průkazu. Do lhůty dané správním orgánem ani do momentu vydání napadeného rozhodnutí nebyl originál žalobcem zmiňované vojenské knížky správnímu orgánu doručen.
9. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
10. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

11. Podle ust. § 2 odst. 4 téhož zákona, pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
12. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Aktivita žalobce na sociální síti facebook a jeho reakce formou komentářů na blog muže jménem O. T. nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod významného charakteru, jak dovodil žalovaný, a ani nelze z žalobcova azylového příběhu vyčíst, že by pro ně měl být pronásledován způsobem, který upravuje zákon o azylu. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že byl-li žalobce jednou policií napaden a zbit při výkonu jeho práce, ani tvrzené reakce jeho okolí (neznámých mužů), co do intenzity zcela neodpovídají azylovému pronásledování. Konflikt s policií se měl týkat pracovního incidentu a nemá žádnou souvislost s tvrzeným azylovým důvodem. Žalovaný proto správně konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že nelze dospět k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Nebylo zjištěno, že by žalobce byl azylově pronásledován před opuštěním vlasti a nebyly zjištěny žádné okolnosti, proč by se tak mělo dít právě po jeho návratu. Co se týče jeho tvrzení ohledně úplatků stran zproštění nástupu na vojenskou službu, i soud zastává názor, že žalobce měl vyhledat pomoc příslušných správních složek, aby celou věc s popsanou korupcí vyřešily. Žalobce tak ovšem neučinil a sám na korupční jednání přistoupil. Ve shodě s žalovaným ani soud takové chování žalobce nemůže přijmout jako odpovídající. Bylo na žalobci, aby situaci řešil legálními prostředky v zemi původu. Žalovaný zcela přiléhavě poznamenal, že řízení o udělení azylu není řízením o tom, zda stát, ze kterého žadatel o azyl pochází, je schopen plnohodnotně a zcela beze zbytku zajistit ochranu jednotlivců proti jednání odporujícím zákonům dané země, ale o tom, zda žadatel splňuje předpoklady pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Rovněž skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim, zákony jsou zneužívány ku prospěchu některých osob, které v mnoha případech pošlapávají lidská práva, neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pouhý fakt, že žadatel pochází ze země, která je uvedeným způsobem problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

13. Žalovaný měl rovněž dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce o případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci své úvahy náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.
14. Soud rovněž souhlasí s názorem žalovaného, že v průběhu správního řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl v Ázerbájdžánu v případě návratu vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný správně zdůraznil, že doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat pouze tam, kde je takové nebezpečí reálné, skutečné a bezprostředně existující, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností, kumulací různých neočekávaných situací nebo výskytu skutečností, které dosud nelze dopředu předjímat. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné okolnosti, pro které by mu v zemi původu po návratu mělo hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobce je nezájmová osoba bez jakékoliv výrazné politické aktivity a pouze zveličuje krajní scénáře, které mohou a nemusí nastat, fabuluje. Z jeho výpovědi naopak vystupuje, že ázerbájdžánské bezpečnostní složky o něho neměly fakticky žádný zájem. Své věci okolo zproštění vojenské služby a úplatkářství měl řešit se správními složkami domovského státu, jak správně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se zabýval i situací žalobce po jeho návratu do vlasti a na základě podkladů, a to Informace mezinárodní organizace pro migraci ve shodě s ním i soud konstatuje, že pokud žalobce bude dbát na řádný stav osobních dokladů, jeho situace se nebude lišit od ostatních obyvatel Ázerbájdžánu v oblasti zdravotní péče, přístupu na pracovní trh, na trh s bydlením, sociální péče i vzdělání. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, je správný.
15. Pro úplnost soud uvádí, že soud neprovedl důkaz cizojazyčnými listinami, ohledně nichž žalobce stroze napsal toliko to, že se jedná o kopie dokladů, a originály jsou v jeho držení. Na výzvu soudu, aby doplnil co je obsahem těchto listin, které byly bez bližšího odůvodnění soudu zaslány a z jakého důvodu tak učinil, reagoval zástupce žalobce sdělením, že se mu nepodařilo s žalobcem spojit a obsah listin, na které soud odkazuje, mu není znám. Za tohoto stavu by bylo nadbytečné, aby si soud opatřil překlad uvedených listin a prováděl jimi případně důkaz.
16. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které by předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
17. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.02.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně